

BIẾT CHỨT ÍT KHOA HỌC, THÌ NGƯỜI TA XA LÁNH THƯỢNG ĐẾ! NHƯNG BIẾT SÂU XA KHOA HỌC, THÌ NGƯỜI TA TIẾN LẠI GẦN NGÀI!

Lời nói đầu: Nhận thấy các danh nhân khoa học gia có đức tin mãnh liệt như vậy thì họ đã xứng đáng với cái danh hiệu dành cho họ. Thiên Chúa đã ban cho họ một trí óc quá thông minh để phục vụ nhân loại mà họ đã không quên cảm tạ Thiên Chúa qua lời cầu nguyện thật đáng khâm phục. Người xưa có câu "Trâu chết để da, người ta chết để tiếng", dầu thông minh xuất chúng đến đâu chẳng nữa cũng không làm được gì nếu không do bàn tay quan phòng của Thiên Chúa đã ban cho những vĩ nhân như dưới đây lòng tin tưởng tuyệt đối khi họ khám phá ra khoa học (chấn chấn họ cầu nguyện khi ngồi làm việc đó). Không những để lại cho tha nhân một kho tàng khoa học mà còn cả một gương sáng cho hậu thế noi theo là "Đức Tin" của họ.

Quỳnh Lan

Nhà bác học Louis Pasteur: Trên tuyến xe lửa đi về Paris, có một thanh niên trẻ ngồi cạnh một cụ già. Chỉ ít phút sau khi đoàn tàu chuyển bánh, cụ rút trong túi áo ra một cỗ tràng hạt và chìm đắm trong cầu nguyện. Người sinh viên quan sát cử chỉ của cụ già với vẻ bực bội. Sau một hồi lâu, xem chừng không thể chịu nổi, anh ta mạnh dạn lên tiếng: "Thưa Ông, Ông vẫn còn tin vào những chuyện nhảm nhí thế à?". Cụ già thản nhiên trả lời: "Đúng vậy, tôi vẫn tin. Còn cậu, cậu không tin sao?" Người thanh niên xác xược trả lời: "Lúc nhỏ tôi có tin, nhưng bây giờ làm sao tôi có thể tin vào những chuyện nhảm nhí ấy được, bởi vì khoa học đã mở mắt cho tôi. Ông cứ tin tôi đi và hãy học hỏi những khám phá mới của khoa học, rồi Ông sẽ thấy rằng những gì Ông tin từ trước đến nay đều là những chuyện nhảm nhí hết."

Cụ già nhỏ nhẹ hỏi người sinh viên: "Cậu vừa nói về những khám phá mới của khoa học, liệu cậu có thể giúp tôi hiểu được chúng không?" Người sinh viên nhanh nhẩu trả lời: "Ông cứ cho tôi địa chỉ, tôi sẽ gởi sách vở đến cho ông, rồi ông sẽ say mê đi vào thế giới phong phú của khoa học cho mà xem". Cụ già từ từ rút trong túi ra một tấm danh thiếp và trao cho người sinh viên. Đọc qua tấm danh thiếp, người sinh viên bỗng xấu hổ đến tái mặt và lặng lẽ rời sang toa khác. Bởi vì trên tấm danh thiếp ấy có ghi: "*Louis Pasteur, viện nghiên cứu khoa học Paris.*"

Nhà bác học Ampère: Federic Ozanam, nhà hoạt động xã hội nổi tiếng của Giáo Hội Pháp vào cuối thế kỷ 19 đã trải qua một cơn khủng hoảng Đức Tin trầm trọng lúc còn là một sinh viên đại học. Một hôm, để tìm một chút thanh thản cho tâm hồn, anh bước vào một ngôi thánh đường cổ ở Paris. Đứng cuối Nhà Thờ, anh nhìn thấy một bóng đen đang quỳ cầu nguyện cách sốt sắng ở dãy ghế đầu. Đến gần, chàng sinh viên mới nhận ra người đang cầu nguyện ấy không ai khác hơn là nhà bác học Ampère. Anh đứng lặng lẽ một lúc để theo dõi cử chỉ của nhà bác học. Và khi vừa đứng lên ra khỏi giáo đường, người sinh viên đã theo gót ông về cho đến phòng làm việc của ông.

Thấy chàng thanh niên đang đứng trước cửa phòng với dáng vẻ rụt rè, nhà bác học liền lên tiếng hỏi: “Anh bạn trẻ, anh cần gì đó? Tôi có thể giúp anh giải một bài toán vật lý nào không?”

Chàng thanh niên đáp một cách nhỏ nhẹ: “Thưa Thầy, con là một sinh viên khoa văn chương. Con dốt khoa học lắm, xin phép Thầy cho con hỏi một vấn đề liên quan đến Đức Tin!”

Nhà bác học mỉm cười cách khiêm tốn: “Anh lầm rồi, Đức Tin là môn yếu nhất của tôi. Nhưng nếu được giúp anh điều gì, tôi cũng cảm thấy hân hạnh lắm?”

Chàng sinh viên liền hỏi: “Thưa Thầy, có thể vừa là một bác học vĩ đại, vừa là một tín hữu cầu nguyện bình thường không?” Nhà bác học ngỡ ngàng trước câu hỏi của người sinh viên, và với đôi môi run rẩy đầy cảm xúc, ông trả lời: “Con ơi, chúng ta chỉ vĩ đại khi chúng ta cầu nguyện mà thôi!”

(Sưu tầm)

Nguồn: Internet E-mail by Quỳnh Lan